

2/2022 POUŤ KE SV. PETROVI A PAVLOVI

ČASOPIS PROSTĚJOVSKÝCH ŘÍMSKOKATOLICKÝCH FARNOSTÍ POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE A SV. PETRA A PAVLA

Toto je 100. číslo časopisu INRI.

Foto: M. Schneeweissová

ÚVODEM, ZPRÁVY Z FARNOSTÍ	STR. 2
SKM	7
CMG	10
P. METODĚJ MIČOLA, PROSTĚJOVSKÁ OBĚŤ HEYDRICHIÁDY	11
100. ČÍSLO INRI	14
JAK SE MÁ OTEC PETR, JAK NAPSAT ČLÁNEK DO ČASOPISU ..	20
TEST: ZNÁŠ SVŮJ KOSTEL?	22
STOPAŘ	23
OKÉNKO PRO DĚTI	24
PROSBA, VÝSLEDKY TESTU	27
BOHOSLUŽBA O POUTI, POZVÁNKY	28

ÚVODEM

Milí farníci

a všichni ctitelé svatých Petra a Pavla,

naš farní kostel stojí na svém místě již řadu let, má bohatou historii a každým rokem je svědkem nových nevšedních událostí, které však není schopen vyprávět, protože je jen kamennou stavbou. Ale třebaže je to jen stavba z kamene, má přesto velkou hodnotu a je významnou historickou památkou.

Ti, kdo jsou schopni vyprávět a svědčit, jsou jeho patroni – apoštolové Petr a Pavel. Jejich životní příběhy jsou součástí Božího zjevení – posvátné Tradice a Písma. Každý rok pravidelně na konci června si připomínáme jejich věrnost ve službě, kterou přijali od svého učitele a Pána Ježíše Krista, a také věrnost poslání hlásat radostnou zvěst chudým. Všichni jste srdečně zváni na slavnost patrocina neboli „městskou pouť“ ke svatým apoštolům Petrovi a Pavlovi.

Protože se nacházíme v blízkosti prázdnin a dovolených, které jsou pozváním ke ztišení, zpomalení životního tempa a poskytují jedinečnou příležitost se znovu nadechnout, chci vám popřát, ať tento čas co nejlépe prožijete. Kéž je to pro nás všechny čas k obnovení životní energie a duchovní síly, zkrátka a jednoduše čas požehnaný.

Josef Klinkovský SDB

Zdroj fotografie: www.sdb.cz

ZPRÁVY Z FARNOSTÍ

Pouť k Panně Marii 4. 6. 2022 – Mariánský trojúhelník

Setkání v rámci synody začátkem tohoto roku přineslo v naší farnosti sv. Petra a Pavla myšlenku uspořádat pouť a od myšlenky nebylo daleko k činu. Se souhlasem našich duchovních otců se organizace ujali zkušený průvodce a organizátor pan Václav Adam a mladí členové farní rady farnosti sv. Petra a Pavla Denisa Michalcová a Marin Šmíd. Volba padla na Mariánský trojúhelník: Sloup – Křtiny – Vranov u Brna.

4. 6. 2022 v 7.30 jsme vyrazili plně obsazeným autobusem mistrně řízeným řidičem panem Menšíkem, vedeni knězi otcem Josefem Klinkovským SDB a otcem Ladislavem Hubáčkem SDB, směrem ke Sloupu. Složení poutníků bylo různorodé, vyrazili starší i mladí, schola vzala hudební nástroje a hlavně jsme vezli dobrou náladu s vírou, že se pouť podaří.

Již z kraje cesty po přivítání a technických informacích při rozdělení itineráře zazněly mariánské písně a modlitba. První zastávka byla ve Sloupě u Panny Marie Sloupské, kde jsme se pomodlili růžencový desátek. Pozdravili jsme se s místním panem farářem, který pak odešel pracovat na brigádu farníků u kostela. A naše cesta pokračovala malebným krajem Moravského krasu do Křtin.

Výstižným výkladem nás celou cestu provázel zvukným hlasem pan Václav.

Sloup. Foto: Václav Adam

Ve Křtinách byla možnost občerstvit se na duchu i na těle. Začínala zde velká pouť k slavnosti Seslání Ducha svatého. Po krátkém rozptýlení mohl, kdo chtěl, účastnit se komentované prohlídky kostela a vyslechnout si zvonkohru.

V 11 hodin jsme měli společnou mši svatou. A byla opravdu pěkně prožitá, doprovázená scholou, ke které jsme se i my rádi přidali. Vnímali jsme slovo Boží

Křtiny. Foto: Václav Adam

procítěně přednášené našimi farnicemi i k zamyšlení vybízející zajímavý příběh v kázání otce Josefa. K tomu všemu umocňovala náš zážitek nádherně zdobená bazilika mistra Jana Santiniho. Co vše je zde obsaženo! Víra, Naděje, Láska, světlo...

Jako správní poutníci jsme v polední čas vytáhli své „lepeňáky“, ale nebojte se, kdo chtěl něco teplého do žaludku, měl blízko i místní restauraci či stánky.

Dalším výborným nápadem pana Václava byla nabídka vycházky po Mariánské radostné cestě se 7 zastaveními. Naskytly se nám zde zajímavé pohledy na křtinský kostel a okolí a k zamyšlení vybízející zastavení ze života Panny Marie. U těchto zastavení se krátkého zamyšlení a modlitby spojené s udáním tónu písně ujal velmi zdařile pan Josef. Celkem se nás této procházky lesní cestou účastnilo 22, což je jistě dobrý počet. Prostě kdo mohl, šel, a jak řekla jedna farnice, když jsme jí chtěli nést tašku se zakoupenými oplatky pro její blízké: „Kristus za nás nesl větší kříž.“ Šla radostně i s taškou dál.

Jen jsme zavřeli dveře autobusu, že se vydáme na cestu do Vranova u Brna, strhla se silná bouřka. Řekli jsme si – řízení Boží, nikomu nezmoknul ani vlasek. Napadla mne myšlenka, kéž bychom vždy mohli zavřít dveře před životními bouřkami.

A už nás čekal chrám ve Vranově u Brna s průvodcem laickým bratrem, členem společenství Řádu Nejmenších bratří sv. Františka z Pauly. Usazení v místní kapli jsme byli seznámeni s bohatou historií chrámu Narození Panny Marie i s nelehkou historií řádu paulánů. Chrám i navazující objekt je navštěvován věřícími i širokou veřejností. My jsme zde vedeni otcem Ladislavem Hubáčkem prožili požehnání s výstavem Nejsvětější svátosti, za doprovodu zpěvů a hudby naší scholy. Prohlédli

jsme si kostel i zde známý celoročně vystavený betlém a přilehlé prostory.

Stinný odpočinek ve sluncem zalitým odpoledni nám poskytla farní zahrada, kde proběhlo společné ukončení naší poutě. Osvěžila nás výborná limonáda z jablečného sirupu z místních produktů. Rozdělili jsme se o poslední zásoby a shodli jsme se, že to bylo opravdu pěkné, celý den. A už nás čekala cesta domů. Tu jsme oslavili zpěvem lidových písní tu veselých, tu táhlejších a smutných, tak jak to život přináší a jak nám naši předci v písních zanechali.

Vranov u Brna. Foto: Zuzana Bartošová

Díky moc všem a těšíme se na další poutě a setkání.

Zuzka Bartošová

Naše cesta za Donem Boscem

Ve středu 8. 6. jsme měli sraz na Trefě v Prostějově. Jelo 7 ministrantů, jáhen Jan Černý a salesián P. Ladislav Band'ouch. V 7 hodin jsme měli mši svatou, kde byli i někteří naši rodiče, a zhruba v 7:50 jsme dobalili všechny krosny, spacáky a karimatky a vyrazili směrem do Rakouska. Tam jsme zastavili na benzínce, kterou navštěvovali i čeští motorkáři. Párkrát jsme si dali zastávku a potom jsme dojeli do Benátek. Tam nám salesián Marco z komunity Mestre u Benátek odvezl auto a my šli do salesiánské oratoře v Benátkách. Večer jsme si udělali procházku Benátkami a salesián Filippo z místní komunity nám dělal průvodce. Řekl nám například, že Benátky celé stojí na dřevěných pilířích, které nehnijí. Sedli jsme si také na stolec sv. Petra z Antiochie a navštívili hrob sv. Zachariáše, otce Jana Křtitele.

Ve čtvrtek ráno jsme se sbalili a zahráli sportovní hry jako fotbal a basketbal. Dopoledne jsme si potom prošli další kus Benátek a potkali

Afričana, který nám dal náramky. Nejdříve je dal zadarmo, ale potom za ně chtěl české peníze. Byl to fanda Petra Čecha. Benátky jsou krásné město, a proto jsme nemohli odjet bez suvenýrů. Každý si něco odvezl. Na oběd jsme si dali italskou pizzu, která byla výborná. Ten den jsme jeli do Orbassana u Turína, kde nás přivítala Laďova kamarádka Grazia, která nám vařila velice dobré večeře. Sem jsme jeli, protože zde Laďa vykonával jáhenskou praxi.

Benátky.
Foto: archiv L. Band'oucha

V pátek jsme jeli do Valdocca na místo, kde měl Don Bosco svou první oratoř. Bazilika byla moc krásná a velká. Viděli jsme zde hrob Dona Bosca a hrob sv. Dominica Savia a sv. Marie Dominiky Mazzarellové. Potkali jsme také spoustu Čechů z Kobyliš, Zlína, Plzně a Sebranic, kteří přijeli na sobotní jáhenské svěcení do Valdocca, celkem nás bylo asi sto Čechů. V bazilice Panny Marie Prostřednice všech milostí jsme si udělali prohlídku a také českou mši v kostele svatého Františka

Saleského. Poté jsme vyrazili na prohlídku Turína, kde jsme navštívili ikonickou Turínskou věž s výhledem. Cesta nahoru na věž nebyla moc příjemná, výtah byl zavěšen ve volném prostoru a jel do 85metrové výšky. Výhled byl nádherný, byly vidět Alpy a celý Turín. V Turíně jsme si zašli na výborné Italské gelato (zmrzlinu). Potom jsme se šli pomodlit k Turínskému plátnu a viděli jeho kopii a negativ a další předměty spojené s Kristovým ukřižováním. Potom se na Turínském náměstí někteří po cestě proběhli vodní fontánou.

V sobotu byl velký den, na který jsme čekali celou tu dobu. Bylo jáhenské svěcení devíti salesiánů v bazilice ve Valdocco, byl svěcen i Filip Mareš ze Sebranic. Ještě

přede mší jsme se seznámili se dvěma salesiánskými provinciály z Pobřeží Slonoviny a ze Senegalu. Na mši jsme chtěli ministrovat, ale bylo plno. Ale i tak byla mše moc krásná. Sice jsme skoro nic nerozuměli, ale měli jsme zpěvníky, tak jsme mohli alespoň

Svěcení salesiánů
v bazilice ve Valdocco.
Foto: archiv L. Bandoucha

zpívat. Po tak velké slávě jsme to šli oslavit. Byla (což jsem ještě nezmínil) jako vždy „pětichodová“ večere a potom fotbal. Všimli si nás i plzeňští ministranti a byl z toho zápas. Vyhráli jsme o jeden gól. Po několika

zápasech s ostatními ministranty jsme jeli zpátky do Orbassana a šli spát.

V neděli jsme museli vstávat brzo a sbalit se. Jeli jsme totiž na naše poslední místo a to do vesnice Lisiera u Vicenze. Cestou jsme se ještě stavili do Padovy a do zdejší baziliky, kde jsme si prohlédli hrob svatého Antonína z Padovy. Dva z ministrantů mají za patrona sv. Antonína z Padovy. Večer nám farář z Lisiery řekl, že tato bazilika sv. Antonína je majetkem Vatikánu. V Padově jsme si dali zmrzlinu, která byla výtečná, a večer pizzu. Ananas na pizzu nepatří, ale podle místních hranolky ano.

Pondělní den našeho výletu začal brzkým vstáváním a balením. Zašli jsme si do kavárny na horkou čokoládu a croissant. Byl svátek svatého Antonína z Padovy. Mše na mariánském poutním místě poblíž Vicenzy byla celá v italštině, ale s tím si Laďa výborně poradil. Za zmínku stojí také to, že zde Jan Černý poprvé četl evangelium v italštině, což se mu také velmi povedlo. Po mši jsme ale museli rychle spěchat, protože jsme jeli na hodinku k moři. Moře bylo teplé, ale i mělké. Je červen, takže u moře nebylo zas tak moc lidí. Dali jsme si zase pizzu a potom jeli směrem do České republiky.

Celý výlet byl moc zábavný a nikdy jsme se nenudili, za což musíme moc poděkovat Laďovi, který celý tento výlet vymyslel a zorganizoval, zajistil veškerý program, dobrou náladu, ubytování a také nás do Itálie odvezl. Za odvoz je třeba také poděkovat Janu Černému a to zdaleka nejsou všechny věci, co pro nás společně udělali. Zkrátka: velké díky oběma.

Mara, Toník, Ondra, Antonio, Matěj, Pavel a Kuba

SALESIÁNSKÝ KLUB MLÁDEŽE

Ministrantská postní obnova

O prvním dubnovém víkendu jsme s ministranty vyrazili do farnosti Křenovice u Slavkova. Zde jsme na 5. neděli postní prožili spolu s místními ministranty postní duchovní obnovu na téma Blahoslavený Carlo Acustis. Životní příběh tohoto moderního světce, který měl vášeň pro počítače a programování, zaujal všechny přítomné. Prožili jsme také velkou hru, společnou křížovou cestu a také soukromou ministrantskou mši svatou. V odpoledním programu se kluci mohli také pořádně vyřádit v brněnském jumpparku.

Foto:
L. Bandouch
(všechny
fotografie
v této rubrice)

Křížová cesta pro rodiny s dětmi

Na Velký pátek 15. dubna se v krásné přírodě u Ptení uskutečnila křížová cesta pro rodiny s dětmi. Dospělí i děti se aktivně zapojili do samotné přípravy. Křížovou cestu provázely různé aktivity na zamyšlení především pro děti.

Velikonoční florbalový turnaj

O víkendu 22 – 23. dubna vyrazila početná skupinka nadšených sportovců do Prahy – Uhřetěvesi na letošní ročník florbalového turnaje salesiánských středisek mládeže. I když jsme se tentokrát vrátili bez medaile, celý víkend v Praze se nám velice líbil.

Turnaj ve stolním tenise Ostrava

Sobota 7. května patřila všem malým i velkým hráčům a přátelům stolního tenisu

neboli ping-pongu. Další část bodovacích salesiánských turnajů tentokrát hostilo salesiánské středisko mládeže v Ostravě. Nejdříve na začátku byl při „slůvku“ připomenutý včerejší světec sv. Dominik Savio a jeho ideály. Bezprostředně poté byli hráči dle výkonnosti rozděleni do čtyř divizí, ve kterých celý den sváděli krásné zápasy.

Sportovní odpoledne pro děti nejen z Ukrajiny

Nedělní sváteční odpoledne 8. května na připomínku dne osvobození organizovalo SKM ve spolupráci s ICM Prostějov sportovní odpoledne pro rodiny s dětmi nejen z Ukrajiny. Akce se uskutečnila na venkovním areálu Reálného gymnázia. Za pomoci dětí a studentů CMG si účastníci mohli vyzkoušet různá stanoviště, sportovní disciplíny, užít si dobrou zmrzlinu a spoustu zábavy. Společné mezinárodní setkání jsme zakončili modlitbou v češtině i v ukrajinštině.

Další sportovní odpoledne se uskutečnilo v neděli 19. června.

Florbalový turnaj Brno–Líšeň

Poslední letošní florbalové klání hostilo salesiánské středisko mládeže v Brně–Líšni. Rozlučka s letošní sezonou se velmi vydařila. Naši starší žáci přivezli na závěr sezony krásné stříbrné medaile.

Den salesiánského centra Kobylisy

Poslední květnový víkend uzavřel sportovní výjezd do Prahy–Kobylis. Zde jsme se v rámci dne salesiánského centra zúčastnili dopoledne v sobotu turnaje v malé kopané, ve kterém naši mladší žáci vybojovali bronzové medaile. Program potom pokračoval polední mší svatou, obědem pod širým nebem, různými soutěžemi pro děti. S našimi borci jsme odpoledne ještě vyrazili metrem do centra pozdravit svatého Václava na koni na Václavském náměstí, dali si super zmrzlinu a hurá domů do Prostějova.

Tábory SKM v létě 2022

Aktuální nabídku všech táborů a volných míst naleznete na www.shmpv.cz.

Snažíme se, aby cena táborů byla co nejnižší a tak dostupná pro každého. Naši vedoucí pracují na zajištění táborů zdarma. Pokud máte možnost, můžete přispět jakýmkoli finančním či jiným darem, aby se dílo SKM Prostějov mohlo dále úspěšně rozvíjet. Za jakoukoli hmotnou či duchovní pomoc budeme velmi vděční.

číslo účtu SKM Prostějov: 2001760393/2010

P. Ladislav Bandouch SDB
(předseda SKM Prostějov)

Školní rok 2021/2022 uzavřeme společnou mší svatou v kostele sv. Cyrila a Metoděje ve čtvrtek 30. června. Poděkujeme za to, že jsme se mohli konečně vrátit k normální výuce i ke školním a mimoškolním aktivitám, které nám už chyběly. Ať to jsou kurzy osobnostního rozvoje, exkurze, návštěvy divadel a kulturních institucí nebo soutěže a olympiády v různých předmětech, to vše patří k pestrému životu naší školy.

Rozloučili jsme se s maturanty a deváťáky, kteří budou snad na svou školu i nadále vzpomínat v dobrém.

Máme za sebou také přijímací zkoušky do primy, kam jsme přijali 30 nových studentů. Do 6. ročníku nastoupí 28 žáků a máme radost, že o naši základní školu je velký zájem a má už mezi veřejností dobrý zvuk.

Prožili jsme také krásnou mší svatou s předáváním maturitních vysvědčení, kterou celebroidal P. Petr Bulvas, zástupce našeho zřizovatele, Arcibiskupství olomouckého, a po které následovala již tradiční Zahradní slavnost. I když si počasí s námi trochu zahrávalo, nakonec se akce velmi vydařila a zúčastněným se ani nechtělo odcházet.

Foto:
archiv CMG

O prázdninách ještě chystáme již tradiční Vodácký tábor. Tentokrát budeme zdolávat řeku Sázavu.

Děkujeme vám všem za modlitby a přímluvy za všechny žáky, studenty i zaměstnance školy.

Jitka Hubáčková

80. výročí mučednické smrti P. Metoděje Mičoly, SDS

Dne 3. července si připomínáme smutné výročí smrti P. PhDr. et ThLic. Jaroslava Metoděje Mičoly, SDS, kněze ve farnosti sv. Petra a Pavla v Prostějově a oběti heydrichiády v r. 1942.

Narodil se dne 14. ledna 1911 v Hradisku,¹ dnes součásti Rožnova pod Radhoštěm². Otec František byl dělníkem v Rožnově, matka Rozalie byla v domácnosti. U křtu ve farním kostele Všech svatých dne 22. ledna 1911 obdržel jméno Jaroslav. Po absolvování národní školy v r. 1922 se rodina odstěhovala do sousední obce Zubří. Tam se jako ministrant zanedlouho seznámil s příslušníky valašsko-meziříčské komunity Společnosti Božského Spasitele (salvatoriáni, SDS)³, která měla farnost ve své duchovní péči. Jaroslav byl jejich přičiněním v nedalekém Valašském Meziříčí přijat k ubytování do řádového konventu. Ten salvatoriáni v rámci pastorační činnosti poskytovali chlapcům z chudých rodin. Proto mohl začít studovat na Reálném gymnáziu Františka Palackého, kde v r. 1928 s prospěchem „eminenter“ složil maturitní zkoušku. Díky vlivu středoškolských učitelů, vedení konviktu, především duchovní formaci supervizora P. Josefa Paterny Kubáce, SDS⁴, se Jaroslav, již jako gymnazista, rozhodl pro studium bohosloví. Týž rok slavnostně vstoupil do ročního noviciátu Salvatoriánů a přijal řeholní jméno Metoděj. V r. 1930 odjel k vysokoškolským studiím na papežskou univerzitu Gregoriana v Římě. Již dne 15. 7. 1934 byl v Římě ordinován. V průběhu dalšího roku na své „alma mater“⁵ dále studoval. Po složení rigorózních zkoušek získal dne 2. 7. 1935 doktorát filosofie a licenciát teologie (PhDr. a ThLic.). Od 6. 7. 1935 škola přiznala Metodějovi absolutorium, a proto se vrátil do vlasti. Nutno zdůraznit, že v jeho osobě přijížděl vzdělaný, jazykově vybavený (němčina, italština) a názorově vyhraněný kněz, celoživotně ovlivněný svým pobytem ve Věčném městě. Na přelomu let 1935 a 1936 absolvoval v Brně a Praze pětíměsíční vojenskou službu jako důstojník duchovní služby. Ode dne 2. 3. 1936 nastoupil⁶ do komunity salvatoriánů s kostelem sv. Petra a Pavla v Prostějově⁷, kde získával první kaplanské zkušenosti. Mimo běžných pastoračních povinností (sloužení mší, zpovědi, zaopatřování nemocných, májové pobožnosti aj.) ihned převzal na prostějovských školách⁸ 24 hodin výuky náboženství týdně. Byl pověřen vedením „Mariánské zahrádky“⁹ v sekci pro mládež, podílel se na činnosti katolických spolků, měl na starost vydávání farního bulletinu „Vzkříšení“, účastnil se organizačně technických prací při přestavbě kostela¹⁰ a stavbě nové farní budovy na tehdejší Lazaretní ulici.

Po obsazení Československa nacisty v r. 1939 podporoval duchovně i materiálně rodiny, jejichž příbuzní byli vězněni v koncentračních táborech. Také jeho kázání přinášela farníkům posilu a naději ve vítězství nad Hitlerem. Toto působení bylo „trnem v oku“ fašisticky orientovaným Prostějovanům, a tak na sebe brzy upozornil německou tajnou státní policii. V té době vyučoval na obecné chlapecké škole na Kollárově ulici. Zde byl začátek jeho životní tragédie.¹¹ P. Mičola měl s jedním z příslušníků učitelského sboru, příznivcem Kuratoria, těžké spory a roztržky kvůli jejich vzájemně diametrálně odlišným postojům. Snaha o výchovu ke křesťanským hodnotám se střetávala s novopohanskou vírou v čistou germánskou rasu a s nacistickými ideály. P. Mičolovi řekl, že¹² „... český národ si nevidí ani na špičku nosu, Češi by měli s nacismem spolupracovat a ne zabíjet takové osobnosti, jako byl Reinhard Heydrich.“ P. Mičola byl takto vyprovokován a pronesl slova¹³: „Vraždu neschvaluji, ale nemohu chválit to, co dělají Němci s českým národem. Jsem přesvědčen, že český národ projde vítězně všemi zkouškami, neboť pravda a právo naší české věci nedá se navěky udupat. Hitlerova moc přes všechnu jeho sílu a přes jeho četná vítězství bude nakonec rozdracena, náš národ nikdy neskoná.“ Shora zmiňovaný učitel tento výrok udal na gestapu.

Události pak nabraly rychlý spád.¹⁴ Dne 24. června 1942 byl již ve škole, definitivně pak ve svém bytě na faře zatčen a odvezen do Olomouce, kde byl vyslýchán a mučen. Olomoucké gestapo jej převezlo do Brna a stanným soudem byl odsouzen k trestu smrti. Dne 3. července 1942 byl jednatřicetiletý statečný kněz-vlastenec PhDr. et ThLic. Metoděj Jaroslav Mičola, SDS zastřelen v Kounicových kolejích v Brně. Gestapo nechalo následující den tělo zpopelnit. Dodnes není známo, kde je urna uložena.

Jiří Marek

Hrob salvatoriánů v Prostějově.

Foto: J. Marek

Literatura:

¹ Matrika narozených v Rožnově p/R. v r. 1911, svazek VIII, s. 272, uloženo na Městském úřadě v Rožnově pod Radhoštěm.

² Připomínáme si 110 let od narození kněze a vlastence Metoděje Jaroslava Mičoly <https://www.prostejov.eu/redakce/index.php?clanek=273322&lanG=cs&slozka=126990> (staženo 18. 3. 2022)

³ První kolej salvatoriánů v českých zemích v tehdejší Rakousku-Uhersku. Komunita vznikla již dne 17. 9. 1895, poději v abecedním pořadí v Brně Husovicích, Krnově, Praze-Lhotce, Prostějově a Vranově u Brna.

⁴ P. Kubáč měl Metoděje jako svého syna a později jako bratra ve službě. Ode dne 2. 3. 1935 podle dispozic řádu byl ustanoven kaplanem u sv. Petra a Pavla v Prostějově jako filiálním kostele Povýšení sv. Kříže. V době od 1. 3. 1938 sloužil jako administrátor v právě vzniklé farnosti a dnem 1. 8. 1943 odešel do prostějovského chrámu Povýšení sv. Kříže jako kaplan. Na faře 1. 8. 1945 skonal. V r. 1939 byl jmenován konzistorním radou.

⁵ Starší označení pro univerzitu (v orig. matka živitelka).

⁶ Detaily jeho nástupu popisuje článek „Salvatoriáni v Prostějově.“ Srv.: Zpravodaj Muzea Prostějovska č. 1-2/2004 na s. 44-48.

⁷ Do 1. 3. 1936 byl kostel sv. Petra a Pavla chápán jako klášterní kostel ve správě SDS. Podle Pamětní knihy farnosti sv. Petra

a Pavla na s. 19 Ministerstvo školství a národní osvěty po dorozumění s arcibiskupskou konzistoří v Olomouci povolilo dne 9. října 1936 (č. 126.434/VI.) rozdělit dosavadní farnost v Prostějově a zřídit druhou samostatnou farnost pro katolické osadníky při kostele sv. Petra a Pavla. Nová farnost po peripetiích velmi podrobně popisovaných v PK v průběhu celého roku 1937 (včetně ulic, jejichž obyvatelé byli začleněni do farnosti) vešla de facto v život dnem 1. března 1938. Duchovní správa byla svěřena Společnosti Božského Spasitele (salvatoriánům) arcibiskupskou konzistoří v Olomouci. Prvním farářem byl ustanoven P. Josef Kubáč, SDS a jeho kaplanem P. Metoděj Mičola, SDS; Srv.: Graubnerová, Ludmila: *Historie obsazení Arcibiskupství olomouckého a farností kněžími od r. 1904 do konce roku 2017*. Vyd. AO 2018, s. 236.

⁸ Ve škole na Tetíně a na Husově nám. Po vypuknutí 2. svět. války byla na Husově nám. zřízena vojenská nemocnice, a proto učil na chlapecké škole na Kollárově ul.

⁹ Ve farnosti existovaly tři mariánské družiny, první pro muže a jinochy, druhá pro ženy a dívky. Třetí měla název Mariánská zahrádka a byla určená pro děti od 6 do 14 let, vedl ji P. Mičola. V r. 1940 uvedla několik představení, jedno i pro veřejnost v Národním domě s velkým ohlasem. Od zač. r. 1942 ji vedl P. Jiří Pustějovský, SDS.

¹⁰ Detaily oprav shrnuje Pamětní kniha farnosti na str. 27-33.

¹¹ Kozielski, Radoslav: *K výročí mučednické smrti Metoděje Mičoly*. Prostějovský týden z 23. 6. 1999, č. 6, s. 3.

¹² Laurenčík, Jiří.: *Vzpomínka na kněze Metoděje Jaroslava Mičolu*. Prostějovský týden roč. 14 z 21. 4. 2004, s. 4.

¹³ Bartková, Hana: *Vzpomínka na popraveného prostějovského kněze Metoděje Mičolu*. Prostějovský týden, roč. 12, č. 28 z 10. 7. 2002, s. 10; Kavička, Karel: *Farní chrám Povýšení sv. Kříže v Prostějově*. Vyd. Ř. k. farnost Povýšení sv. Kříže v Prostějově 2013, s. 21.

¹⁴ Připomínáme si sedmdesát pět let od smrti kněze Metoděje Jaroslava Mičoly <https://www.prostejov.eu/redakce/index.php?clanek=179953&lanG=cs&slozka=126990> (staženo 18. 3. 2022)

Pamětní deska ve škole na Husově nám. v Prostějově.

Foto: J. Marek

Po tomto významném knězi je pojmenována ulice Dr. Mičoly v Držovicích.

Toto je 100. číslo časopisu INRI. Na první pohled papír potištěný písmeny a čísly, k tomu sem tam fotka a obrázek. Nebo body na obrazovce zakódované jedničkami a nulami. Ale na druhý pohled jsou to myšlenky oděné do slov. INRI je tím, čím je, díky lidem, kteří ho vytvářejí. Za 27 let těch lidí bylo opravdu hodně. Nemůžu se zeptat všech, proto jsem se alespoň na bývalé a současné členy redakční rady obrátila s otázkou:

"Kdy jste se podíleli na tvorbě časopisu INRI a jak na to vzpomínáte?"

INRI
List věřících prostějovské farnosti Povýšení sv. Kříže.
Vydává f. ú. Povýšení sv. Kříže, rediguje Marek Moudrý.
Vychází nepravidelně. Jen pro vnitřní potřebu farnosti.
Dotazy, připomínky a náměty zasílejte na známou adresu:
Farní úřad, Filipcovo nám. 4, 796 01 PROSTĚJOV.
Roč. V. Číslo 23 (3/99) vyšlo na 1. neděli adventní L. P. 1999.

U zrodu farního časopis INRI jsem stál jako mladý vysokoškolák. Společně s otcem Janem Gacíkem jsme se domluvili, že by i v naší farnosti mohl vycházet farní věstník. Oslovil mě, protože jsem tehdy pracoval jako redaktor Katolického týdeníku a psal jsem článek o chrámu Milosrdných bratří v Prostějově. Inspirací pro název časopisu bylo zasvěcení našeho chrámu. Vzpomínám si, že některým se název INRI nezdál vhodný, ale čas ukázal opak. Byl jsem jediný redaktor a díky pomoci Stanislava Glace, tehdejšího ředitele prostějovské Charity, jsem časopis tvořil na jeho počítači, později pak přímo na faře. Osobní počítač nebyl tehdy samozřejmou věcí. První číslo INRI vyšlo ve formátu A4 a vzpomínám si, jak jsme si pro něj s nedočkavostí jeli autem do tiskárny Jola v Kostelci na Hané. Měli jsme z toho s otcem Janem velkou radost. Další vydání už vycházela s menším formátem, ale zároveň se přidal počet stran. Velmi rád jsem dělal rozhovory s otcí Salesiány a velkým rádcem mi byl otec Stanislav. Bylo to krásné období a rád na ně vzpomínám.

Marek Moudrý

První číslo INRI vyšlo na Popeleční středu 1995. V roce 2000 se vedle jména pana Marka Moudrého začala v tiráži objevovat i další jména.

INRILIST VĚŘÍCÍCH PROSTĚJOVSKÉ
FARNOSTI POVÝŠENÍ SV. KRÍŽEINRI - list věřících prostějovské farnosti Povýšení svatého Kříže.
Vydává farní úřad Filipcovo nám. 4, 796 01 Prostějov.Internetové stránky: INRI.SF.CZ Email: SDBPV@VOLNY.CZ
Rediguje redakční rada ve složení: P. Pavel Krejčí, Marek Moudrý,
Pavel Navrátil, Jaroslav Tvrdík a Dita Zbořilová.

Počet výtisků: 600

Výrobní náklady na jedno číslo: 10,- Kč

Redakci a vydávání INRI jsem převzal na popud salesiánů po panu Moudrém v době, kdy vydávání časopisu INRI skomíralo pro velké pracovní vytížení pana Moudrého. V době, kterou si dnešní mladá generace neumí už ani představit: v době, kdy PC nebylo ani zdaleka samozřejmostí v každé domácnosti, v době velmi pomalého internetu, v době, kdy většina mobilů uměla pouze telefonovat a psát SMSky a pouze ty TOP už uměly posílat MMS... A něco takového jako je fleška ještě nikdo neznal. Leda tak diskety a v lepším případě CD.

Byla to doba, kdy jsem příspěvky dostával často napsané ručně a sám je teprve přepisoval doma do wordu a v časopise se snažil dát jednotlivým článkům pokud možno jednotnou úpravu. Dokončovací práce na jednotlivých číslech časopisu jsem pak dělal na osobním počítači salesiánů na faře, kde jsem i z CD, které měli od italských salesiánů, vybíral vhodné obrázky.

Přestože mne tato práce bavila a naplňovala, okolnosti mne donutily předat po čase pomyslný štafetový kolík druhým, protože přede mnou vyvstala naléhavější práce doma: péče o čtyři tehdy ještě poměrně malé děti a především o ženu, která onemocněla rakovinou kůže.

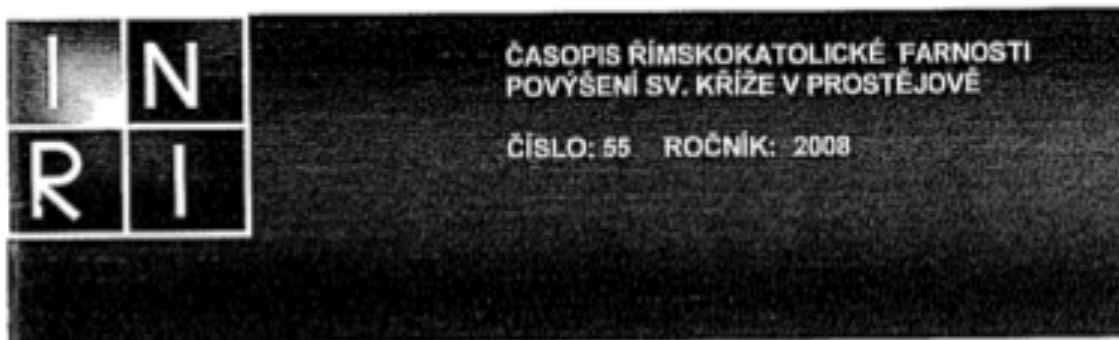
Ale znáte pořekadlo, že nevstoupíš dvakrát do stejné řeky... Po letech jsem byl požádán o zajišťování vhodné fotodokumentace především pro titulní stránky INRI, a tak se moje jméno v mnohých číslech INRI objevuje zase...

Jaroslav Tvrdík

V časopisu INRI jsem působila velmi krátce, velmi dávno, a už ani nevím, kdy to bylo. Navíc přiznávám, že autorsky jsem se projevila snad jen jedenkrát. V tu dobu řídil časopis INRI P. Pavel Krejčí. Každopádně přeji časopisu a všem, kteří se na něm podílejí, hodně Božího požehnání+

Dita Zbořilová

„Štafeta“ byla předána pravděpodobně v roce 2002 nebo 2003.

INRI časopis farnosti Povýšení sv.Kříže v Prostějově, vydává Římskokatolická farnost Povýšení sv.Kříže Redakční rada : Mgr. Ivana Matyášková, Mgr. Jiřka Hubáčková, MVDr. Zuzana Baričová. Příspěvky pro rok 2009 můžete posílat na adresu : Zuzana.Baricsova@gmail.cz

Milí čtenáři,

100. výročí našeho farního časopisu si zaslouží velkou oslavu, vzpomínku, připomenutí. Nevím, zda existuje databáze či archiv starších čísel či dokonce první výtisk našeho farního časopisu INRI. Můj uschovaný nejstarší výtisk má datum roku 2000. Přibližně plus mínus v té době se datují i mé příspěvky do tohoto časopisu a chuť se s vámi podělit o mé myšlenky či prožité akce, kterých se účastníme. Samozřejmě jsem nebyla sama, velký dík patří všem, kteří se na tomto díle podíleli a podílejí. A byla jich celá velká řada. Redakční rady se měnily, střídali se duchovní otcové. Přispívali kněží i farníci, mladí i věkově starší, ale mladí duchem.

Co vše vám časopis nabízel a nabízí, víte nejlépe vy sami. Informovali jsme vás, co se v obou farnostech dělo, děje. Zabrousili jsme do historie, do života našich rodin formou rozhovorů, do dění v našich společenstvích, na církevním gymnáziu. Upozorňovali jsme na přednášky v rámci Moravsko-slezské křesťanské akademie, co se děje v Křesťanském mateřském centru, v Charitě, ve společenství živého růžence, klub SHM psal články nejen z táborových akcí, také jste si mohli přečíst, jaké byly naše farní plesy, co nového v galerii Cyril, ale i jak jsme se semkli při brigádách, na poutích. Pozvání se týkala vánočních, velikonočních a hodových obřadů, kulturních akcí. Byli jste seznámeni s tím, co farnosti zamýšlí, někdy bylo uveřejněno i finanční roční vyúčtování, co se ve farnostech podařilo, co je v plánu. Dnes tuto informační možnost máme v Nedělníku.

Co všechny ty příspěvky sdružovalo? Domnívám se, že jsme je všichni tvořili a tvoříme upřímnou myslí a od srdce. Víra, naděje a láska v praktickém životě bývá často v našem časopise zúročena. Co mne vždy potěšilo, když i třeba vzdálený čtenář nejen z našich farností, náš časopis pochválil a řekl „to se vám podařilo“

nebo „s tím souhlasím“. Ale ano i připomínky jsme vnímali a snažili se z nich poučit. V časopise není tedy obsaženo žádné politické dění.

Nebudu čtenáře nadměrnou nostalgií zatěžovat, popřeji našemu farnímu časopisu, ale i celému farnímu společenství obou farností velký dar Ducha svatého do další tvořivé práce. Velký dík opravdu všem.

Zuzka Bartošová

Už si nepamatuji, odkdy jsem byla v redakční radě INRI. Dělal jsem jazykové korekce a psala příspěvky za CMG. A mou nejvýraznější vzpomínkou je stres, abych odevzdala včas příspěvek.

Jitka Hubáčková

ČASOPIS
ŘÍMSKOKATOLICKÉ
FARNOSTI
POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE
V PROSTĚJOVĚ

Otec Pavel Krejčí oslovil Zuzku Bartošovou, aby se ujala INRI, ta oslovila další spolupracovníky. Časem se k nim připojil otec Petr Matula, v tiráži je poprvé uveden o Velikonocích 2011, naposledy o pouti k sv. Petrovi a Pavlovi 2019. Otec Pavel Čaha je v tiráži v roce 2015 a 2016. Od roku 2017 je členem redakční rady otec Aleš Vrzala, úvodníky do časopisu píše od roku 2016.

S farním časopisem jsem se poprvé setkal ve své rodné farnosti, ale v té době jsem do něj ještě nepřispíval. Při studiích na Teologické fakultě v Českých Budějovicích jsme měli jednosemestrový seminář o farních časopisech, kde jsem načerpal inspiraci. Do redakční rady farního časopisu jsem se dostal až při svém působení ve farnosti v Praze–Kobylisích, kde mě obohatila profesionalita lidí, kteří farní časopis utvářeli. V roce 2010 jsem byl poslán do Prostějova a jedním z důležitých nástrojů bylo založení farního časopisu pro farnost Vrahovice. Dal jsem mu název Bartolomějské listy. Vycházely každý měsíc kromě letních prázdnin a sloužily

k informovanosti i k seznámení se s historií farnosti skrze rubriku s výpisky z farní kroniky. Tato rubrika byla čtena i lidmi, kteří do kostela nechodili. V té době se farní časopis INRI potýkal s nedostatkem spolupracovníků. Protože jsem měl s farním časopisem zkušenost a některé věci mi na časopisu INRI vadily, tak jsem se dal do řeči se Zuzkou Bartošovou, která v té době farnímu časopisu věnovala hodně sil, a vznikla z toho menší spolupráce. Domluvil jsem s grafičkou Kristýnou Veselou úpravu vzhledu časopisu. Tuto podobu má časopis INRI i v současné době. Když se pak rozhodlo o přestěhování salesiánů z fary u Povýšení sv. Kříže na faru u kostela sv. Petra a Pavla a začal celý proces rekonstrukce fary, tak jsme se s otcem Alešem Vrzalou domluvili na spolupráci, že farní časopis bude společný pro obě farnosti.

Vydávání farního časopisu nebo přispívání do farního časopisu mě stálo vždy hodně sil, ale nikdy jsem toho nelitoval. Viděl jsem potřebu vtáhnout do dění farnosti, do informovanosti i ty farníky, kteří nemohli z různého důvodu být v kostele. Farní časopis byl nástrojem, skrze který jsem informoval o sbírání peněz na různé opravy nebo o uskutečněných akcích. Ve farním časopise jsem se snažil propojit přítomnost s minulostí, aby farníci znali kořeny farnosti, co farnost ovlivňovalo a utvářelo.

P. Mgr. Petr Matula SDB

Od příchodu do farnosti jsem psal některé úvodníky. Další články výjimečně. Také od té doby, co má farnost výkonnou tiskárnu s levným tiskem, INRI tisknu. Vždy je před tiskem třeba převést obrázky do černobílého formátu a upravit jas a kontrast, aby byl výsledek tisku uspokojivý. Skládání potom zajišťují farníci senioři před nedělní ranní mší svatou. Případně pokud INRI rychle zmizí, tak udělám dotisk nad rámec běžného počtu. Také většinou zveřejňuji INRI na farním webu. Od té doby, co máme nový web s moderním redakčním systémem, je to hračka. Předtím to bylo pro příležitostného uživatele náročnější. Mám jednu pocovidovou vzpomínku, že loňské číslo 2 jsem úplně zapomněl vytisknout a došlo mi to, až se na to Maruška Schneeweissová opatrně zeptala po mši u CaM zeptala. Tolik k anketní otázce.

P. ICLic. Mgr. Aleš Vrzala

V roce 2015 přibyla do tiráže jména Marie Schneeweissová a Renata Plenařová, zanedlouho se přidal i Honza Černý. ... Kdo se ještě přidá? Komu předáme štafetu?

Do farního časopisu jsem přispěla poprvé v roce 2011. Zuzka tehdy u Cyrilka po mši sv. obcházela známé tváře a ptala se, jestli někdo nechce přispět do INRI. Četla jsem tehdy knížku od Bruna Ferrera, tak jsem Zuzce poslala jeden jeho příběh, jehož dokončení jsem ukryla do tajenky křížovky. Pak jsem přispěla ještě párkrát. (Několik příběhů s křížovkou mám pořád v šuplíku počítače.) V únoru 2015 psala paní Matyášková ostatním členům redakční rady e-mail: „... Mám toho čím dál víc a nestíhám. Dám půl království tomu, kdo převezme formátování INRI za mne. Zkuste prosím zalovit v řadách mladých křesťanů.“ A Zuzka ulovila mě.

Zpočátku při rozkoukávání se jsem přemýšlela, kam by mělo INRI směřovat. Říkala jsem si, že kdyby aspoň jednu duši popostrčilo blíž k nebi, má to cenu. Dnes už si takové vznešené cíle nekladu (i když pokud jako toho opakovaně popostrkovaného človíčka započítám sebe samu, mám splněno) a jen se snažím tvořit číslo po čísle, modlím se pokaždé o pomoc a doufám, že to dobře dopadne. Moje práce na INRI spočívá v tom, že ho občas nosím v hlavě. A pak je taky fáze, kdy na něm pracuji na počítači, dřív to někdy bývalo se spícím miminkem v náručí, když to jinak nešlo. A třeba dnes píšu tyhle řádky v noci, když děti spí (a neruší).

Vzpomínám si, jak jsme jednu dobu my členové redakční rady přemýšleli, jestli má cenu pokračovat v INRI, nebo ne, vždyť pořád bohoslužeb o svátcích by se k lidem mohl dostat i jiným způsobem. Ale jsem ráda, že INRI nezaniklo, protože jinak by nebyla napsána celá řada článků. Osobně mám ráda třeba ty, kde někdo na někoho s láskou vzpomíná, nebo články psané dětmi. Mám radost, když si INRI žije vlastním životem, když se někdo ozve, že by chtěl přispět tím a tím článkem, když k sobě některé články nečekaně pasují, když třeba někdo, koho jsme prosili o rozhovor a původně se ostýchal, tak nakonec souhlasí. A když dávám na misky vah, co mi INRI bere a co dává, tak mi dalo i jedno přátelství, které by pravděpodobně jinak nevzniklo a kterého si vážím.

Marie Schneeweissová

Na tvorbě časopisu jsem se nejvíce podílel tvorbou vzpomínkové části na prostějovské hody a také tvorbou několika rozhovorů. Myslím si, že časopis tím, že je v dobrých rukou šéfredaktorky, která má velký nadhled nad všemi věcmi, co se ve farnosti mění, tak díky tomu má velkou šanci přežít 😊 Což i sté číslo jasně naznačuje.

Jan Černý

JAK SE MÁ OTEC PETR

Když už jsem na druhý pokus zastihla otce Petra na správném e-mailu, zeptala jsem se ho kromě jeho pohledu na INRI i na to, jak se má.

V současné době jsem ředitelem střediska volného času – Saleska v Brně – Líšni. Nemám žádnou farnost, ale věnuji se aktivitám a kroužkům ve středisku. V Brně–Líšni se připravuje stavba kostela Ducha svatého. Celý proces kolem stavby kostela má na starost diecézní kněz Petr Šíkula, který je farářem obou líšeňských farností: farnosti sv. Jiljí a farnosti Nová Líšeň na sídlišti. Salesko už přes 20 let poskytuje zázemí pro nedělní mše svaté, které jsou v tělocvičně střediska (před každou nedělní mší se nachystá v tělocvičně celý kostel a pak se zase vše uklidí), a také v kapli sv. Jana Boska v Salesku se slouží ve všední den každý týden 3x mše svatá. Salesko také poskytuje zázemí pro výuku náboženství a scházení se skupinek ve farnosti. Farnost Nová Líšeň vznikla teprve 1. 1. 2021, a tak prožívá své začátky podobné prvotní církvi... Pro obě líšeňské farnosti se vydává farní časopis Kukátko do života farnosti, který je občasník. Přispíváme do něj informacemi ze Saleska, ale

jeho vydávání na mě nestojí. Pokud by vás zajímalo, co se u nás děje, tak stačí podívat se na naše webové stránky střediska (www.salesko.cz) nebo na stránky farnosti Nová Líšeň (<https://www.farnostnovalisen.cz/>). Nebo se můžete někdy osobně zastavit.

Otec Petr krom jiného vede kroužek Dílnička.
Foto: archiv Saleska

ZE STARŠÍCH ČÍSEL INRI

Jak napsat článek do časopisu

Tak máme čtvrtek, měl bych dnes konečně napsat ten článek do časopisu. Ráno mám vyučování na gymnáziu, tak začnu po deváté. Přicházím z gymnázia a v kanceláři čekají na zapsání mší svatých. Nahoru se dostávám před půl desátou. Zapínám počítač. Kde jenom je ten článek, co mně daly holky? Aha, ve složce. Tak co tam píšou? „Výlet na Stražisko“. To je hrozný, kdo to psal, dyť to nejde přečíst! No, zkusím to přelouskat.

Crrr – telefon. „Prosím vás, kdy jsou u vás nedělní mše svaté?“ Vysvětlím pořad bohoslužeb a sedám opět k počítači. Kam jsem zase založil ten papír?

Crrr – telefon. „Pekárna?“ „Ne. Fara.“ „Pane bože, kdo?“ „Ne, tady není Pán Bůh, tady je fara.“ „Šmarja, kdo?“ „Ne, tady není Ježíš a Maria, tady je fara“ ...

No, a je deset pryč. V deset čtyřicet mám být v krematoriu, to abych se už šel chystat.

Před půl dvanáctou se vracím a sedám opět k počítači. Tak co jsem to chtěl vlastně psát? Jo, článek.

Crrr – zvonek. Prosím vás, je ještě volné místo na tu pouť? Jdu vyřídit zapsání na pouť. ... No, a máme oběd.

Když mám sněženo sotva půl talíře polévky: Crrr – pošta! Potřebuji razítko! Po jedné hodině opět sedám k počítači. Ale nereaguje. Zase zamrzl. Ach jo, kdy už to spraví? ... restartuji počítač. Kde zase mám ten papír?

Crrr – Otec N. „Potřeboval bych, kdyby mě mohl někdo v neděli zastoupit.“ „No, snad to nějak půjde. Otec Stanislav bude muset rychle přejít z ranní k Cyrilkovi. V kolik jsou u vás ty mše svaté?“ „V 7:30, v 9:00 a v 10:30.“ „Tak já tam zajedu. Zase se mě budou lidé ptát, kde jsem byl na dovolené...“

Crrr – „Svatý otče, potřebuju s vámi nutně mluvit.“ Jdu dolů. Oslovuje mě Svatý otče a potřebuje nutně mluvit, to chce peníze. Po kolikáté já dneska těch dvaapadesát schodů scházím?! Že já nebydlím v přízemí. A to mně ještě někdo říká, že bych měl cvičit. „Dobrý den, tak co si přejete?“ „Prosím vás, neměl byste něco k jídlu...?!“ Dalších dvaapadesát schodů nahoru, dolů a nahoru...

Tak, co jsem to chtěl. Aha, napsat ten článek.

Crrr – „Otče, otevřel byste nám? Jdeme do náboženství.“

Když se vrátím z hodiny, jsou čtyři. Večer mám mši svatou, musím se na ni připravit. Do kostela abych šel tak v pět, vrátím se po sedmé, večere, večerní modlitby, a je devět.

Co jsem vlastně dneska dělal? V podstatě nic. Ani ten článek jsem nenapsal, snad zítra... A to mi dnes ještě zbývá duchovní četba a růženec...

otec Pavel

Poznámka: Z počtu zvonků a telefonů jsem vybral jen některé, aby nebyl článek moc dlouhý.

Převzato z INRI číslo 32, ročník VII, které vyšlo o svátku Povýšení sv. Kříže 2001.

TEST: ZNÁŠ SVŮJ KOSTEL?

1. Kostel svatého Kříže vyhořel roku:

- A. 1586
- B. 1698
- C. 1715

2. Požár byl způsoben:

- A. Jiskrou, která dopadla na doškovou střechu
- B. Jiskrou, která dopadla na šindelovou střechu
- C. Nepozornou hospodyní

3. Došková střecha je:

- A. Ze slámy
- B. Ze štípaného dřeva
- C. Z řezaných úzkých desek

4. Kolik pišťal mají varhany v kostele Povýšení sv. Kříže?

- A. přes 200
- B. přes 600
- C. přes 2000

5. Kolik pišťal mají varhany v kostele sv. Cyrila a Metoděje?

- A. 480
- B. 2678
- C. žádnou

6. Zasluhou faráře K. Dostála-Lutinova jsou v presbytáři kostela sgrafita, z nichž na jednom je vyobrazení požáru. Autorem je:

- A. František Bílek
- B. Zdeňka Vorlová - Vlčková
- C. Jano Köhler

7. Po požáru byl dán kříž na hlavní oltář a kostel zasvěcen Povýšení svatého Kříže. Před požárem měl kostel zasvěcení:

- A. Sv. Benediktovi
- B. Navštívení Panny Marie
- C. Nalezení svatého Kříže

Převzato z INRI číslo 30, ročník VII, které vyšlo 11. února 2001.

Správné řešení najdete na straně 27.

Stopař

Představte si váš život jako jízdu autem, při níž vidíte u okraje silnice čekajícího stopaře. Čeká již dlouho a mává na vás. Představte si, že čekající stopař je Duch svatý, který čeká, že ho vezmete do svého života. Stejně jako stopařovi je možno zachovat se různým způsobem i k Duchu svatému. Z pěti možných způsobů je však správný jen jeden a to poslední uvedený.

První způsob: Vůbec nezastavíte, pojedete dál, stopaři nebudete věnovat žádnou pozornost.

Takový přístup k Bohu lidé chovají příliš často: Bůh se dožaduje naší lásky, naší důvěry – a zatím najde uzavřené srdce.

Druhý způsob: Zastavíte a stopaře vezmete do svého auta, ale při nástupu mu řeknete: „Zastavil jsem, abych vám prokázal službu, ale prosím vás, celou cestu buďte potichu, protože nemám rád, když mne někdo ruší. A hlavně: nekuřte mi tu.“

S takovým přijetím se Duch svatý setkává v našich životech dost často! Od křtu v nás přebývá, ale my mu nedovolíme volně mluvit a jednat.

Třetí způsob: Další možností je, že svému novému pasažérovi řeknete, že sice mluvit může, ale jen proto, aby vás trochu rozptýlil, aby vám vyprávěl vtipné historky.

I tento způsob přijetí bývá dost častý. Jsme rádi, když nám Duch svatý čas od času něco řekne, ale jen z duchovního labužnictví, vůbec ne proto, abychom se obrátili nebo odpověděli na Boží výzvu či sloužili charizmaty, které nám Bůh dal pro společné dobro.

Čtvrtý způsob: Dále můžete stopaři říci: „Tady máte mapu kraje, kterým projíždíme, a v případě potřeby mi můžete poradit a navigovat mne. Ale pouze v případě potřeby, jen když to bude opravdu nutné.“

To je obraz další podoby nedokonalého vztahu k Duchu svatému, kdy jeho pomoc chceme pouze v naprosto výjimečných případech. Jsme rádi, když nás jednou za čas Duch svatý vede, ale natrvalo – to nikoliv. Ovšem pokud nejsme vůči němu poslušní v každodenních maličkostech, nebudeme poslušni ani ve věcech důležitých. Vždycky je lepší velká věrnost v malých věcech než malá ve velkých!

Pátý způsob: Poslední možný postoj je, že stopaři řeknete: „Řídím pořád sám, jsem už unaven, prosím vás, sedněte si za volant a řiďte vy!“

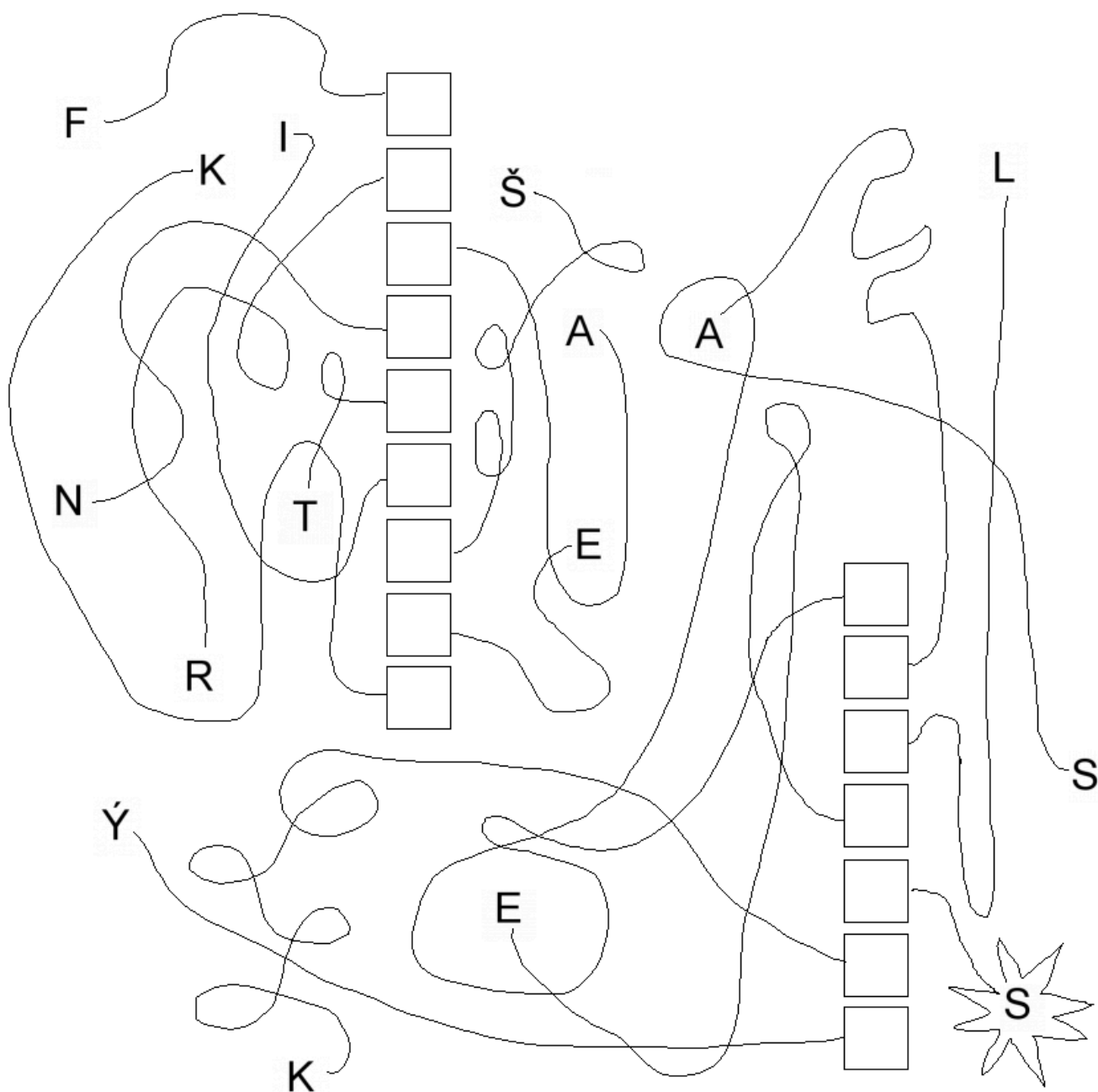
A to jen ten správný a dobrý postoj vůči Duchu svatému.

Ze šuplíku v počítači na dosud v časopise nevydané články vytáhl

J. Tvrdík.

OKÉNKO PRO DĚTI

Patronem novinářů je sv. _____.

Narodil se na hradě Sales ve Francii jako nejstarší dítě zdejšího hraběte. Již jako malý vynikal neobyčejnou zbožností, chodil rád do kostela a modlil se s velkou vroucností. Rád si stavěl kostelík nebo kapličku a napodoboval církevní obřady anebo s maminkou navštěvoval chudé a nemocné. Byl vychováván jako šlechtic – učil se jezdit na koni, šermovat, studoval filozofii, řečnictví a právo. Dosáhl titulu doktora práv a na přání otce se stal členem senátu, ale kariéra ho nelákala. Toužil po kněžství. Přijal kněžské svěcení a jeho cesta pak vedla do kalvínského kraje jižně od Ženevského jezera. V té době byla Ženeva městem kalvinistů, kteří si z ní udělali svou pevnost. Katolíků zde žilo jen nepatrné množství a ve městě pro ně nebylo bezpečno. Katolická církev zaplavená reformami Luthera, Kalvína a Zwingliho byla otřesena v základech. Vraždilo se, páchaly se svatokrádeže, pálily se náboženské knihy, kříže, obrazy, ostatky svatých, biskupové byli vyháněni ze svých sídel, kostely byly bořeny, posvátná místa byla zneuctívána. Tehdejší ženevský biskup, žijící ve vyhnanství ve městě Annency, si přál, aby se v ženevské diecézi evangelizovalo a aby se lidé vraceli od kalvinismu ke katolické víře. Žádný kněz zde však dosud nepochodil. Někteří byli zabiti, jiní vyhnáni. František zde přesto spolu se dvěma přáteli začal působit, snažil se šířit Boží slovo, kázat. Setkal se však s urážkami, fyzickým násilím a výhrůžkami smrti. I účast na jeho kázáních se přísně trestala. Lidé se s ním odmítali bavit, ani mu neotvírali dveře. František proto začal psát takzvané „**Memoriály**“ – letáky, které v noci vylepoval na zdi ulic nebo je podstrkoval pod dveře domů. Jednoduše a poutavě v nich vysvětloval katolickou víru. Pečlivě studoval Kalvínovo učení, aby mohl dát „správné“ odpovědi na nejrůznější otázky. Snažil se postupovat co nejsmířlivěji. Františkovy texty vzbuzovaly zvědavost a později i sympatie. Pozvolna začal získávat srdce svých odpůrců, klesala nesnášenlivost mezi kalvinisty a katolíky, mizely předsudky. Někteří kalvinisté byli už rozhodnuti ho zabít, jenže při setkání s ním je odzbrojovala jeho laskavost a moudrost. Časem mohl otevřeně mluvit i na veřejnosti. Díky Františkově vytrvalosti se vracely zpět ke katolické víře tisíce věřících. Byl jmenován pomocným biskupem a po smrti svého předchůdce se stal ženevským biskupem. I jako biskup žil skromně, pomáhal chudým a nemocným a stále psal tisíce listů a dopisů o Boží lásce a zbožném životě. Na dotaz, jak se lásce k Bohu a bližním naučit, řekl: *„Je to jednoduché. Jako se učí dítě pomalu chodit, tak se učíme milovat, když se prostě milovat pokoušíme.“* Svým životem a psaným slovem přitáhl mnoho lidí k Bohu.

Františkovy letáky roznesly po světě mnoho dobra. I malá kresba, dopis nebo milá smska mohou být nástroji dobra. Dohodněte se v rodině, koho potěšíte dopisem nebo smskou. Můžete také připsat povzbuzující citát z Bible.

převzato z www.deti.vira.cz -sch-

PROSBA

Zkoušíme dohledat a dát dohromady starší čísla časopisu INRI. Informují o aktuálním dění ve farnosti a s odstupem času získávají i historickou hodnotu. Od roku 2010 máme všechna čísla. Z dřívějších let jich více nemáme, než máme. Zůstalo jen několik nahodilých vydání, která při uklízení ušla pozornosti a nikdo je nevyhodil. Kdybyste někdo doma měl tyto staré výtisky a byl byste ochotný nám je naskenovat a poslat, nebo půjčit v papírové podobě, dejte nám prosím vědět na casopisinri@gmail.com. Předem děkujeme.

A pokud byste se chtěli podělit o svou zkušenost/vzpomínku spojenou s INRI, můžete napsat na tentýž e-mail.

VÝSLEDKY TESTU ZE STRANY 22

VÝSLEDKY TESTU

1. Kostel vyhořel roku 1698.
2. Požár byl způsoben nepozornou hospodyní, které se vznítilo sádlo a od něho došková střecha.
3. Došková střecha je ze slámy, šindelová ze štípaného dřeva.
4. Ač se to nezdá, varhany mívají i několik tisíc píšťal, podle velikosti varhan. Varhany v kostele Povýšení sv. Kříže mají přes 2.000 píšťal.
5. V kostele sv. Cyrila a Metoděje jsou varhany digitální, tedy nemají žádnou píšťalu. Ty píšťaly, které jsou na kůru vidět jsou sice opravdové píšťaly, ale jenom jako ozdoba. V současné době nehrají.
6. Všichni tři uvedení umělci mají svá díla v našem kostele. Autorem sgrafit je Jano Köhler.
7. Kostel byl původně zasvěcen Navštívení Panny Marie.

BOHOSLUŽBY O POUTI 2022

Slavnost sv. Petra a Pavla bude **v neděli 26. 6. 2022 v 9.00 hod.**

Tzv. „městská pouť“ bude **ve středu 29. 6. 2022 v 18.30 hod.** Po večerní mši sv. zveme k malému pohoštění, které bude připraveno z darů štědrých farníků.

Adorační den v našem kostele sv. Petra a Pavla bude **25. 8. 2022. Od 15.00 hod.** bude výstav Nejsvětější svátosti k tiché adoraci a v **18.30 hod.** večerní mše sv. (Ranní mše v 6.30 nebude.)

Zdroj fotografie:
www.prostějov.eu

POZVÁNKY

* **5. 7. 2022 v 9.00 hod.** jste zváni na mši sv. k oslavě svátku sv. Cyrila a Metoděje do jim zasvěceného kostela na Brněnské ulici a na následné setkání.

INRI 2/2022 – ČASOPIS FARNOSTI POVÝŠENÍ SV. KŘÍŽE A FARNOSTI SV. PETRA A PAVLA V PROSTĚJOVĚ

Vydává Římskokatolická farnost Povýšení svatého Kříže Prostějov
Redakční rada: P. ICLic. Mgr. Aleš Vrzala, MVDr. Zuzana Bartošová,
Ing. Mgr. Jan Černý, Renata Plenařová, Marie Schneeweissová
Grafický návrh: Mgr. Kristina Veselá

Vychází 4x ročně. Vyšlo 26. 6. 2022. Příští číslo 3/2022 vyjde 11. 9. 2022
a příspěvky můžete posílat do 14. 8. 2022 na e-mail: casopisinri@gmail.com.
Webové stránky: <http://prostějovfarnost.mzf.cz/>, <https://petrskafarnost.cz/>
Časopis je neprodejný. Doporučený příspěvek na tisk jednoho čísla je 10 Kč.